

Η ΟΣΙΑ ΜΑΡΙΑ Η ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΩΣ ΠΡΟΤΥΠΟ ΣΤΗΝ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΠΟΧΗ

Σεβασμιώτατε,
σεβαστοί πατέρες και αγαπητοί αδελφοί!

Τό μυστήριο και τό μεγαλείο τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἀποκαλύπτεται καθημερινά μέ διαφόρους τρόπους. Ἐνας ἀπό αὐτούς τούς τρόπους ἀποκαλύψεως εἶναι ἡ τάξις, ἡ σοφία καί ἡ θεϊκή ἔμπνευση τῶν Ἁγίων Πατέρων πού καθόρισαν τόν ἑορταστικό κύκλο μέσα στό ἔτος, μέ τίς καθημερινές ἀκολουθίες καί τίς νηστεῖες.

Καθημερινά τό μεγαλύτερο μέρος τῶν ἀκολουθιῶν πού διαβάζουμε στήν Ἐκκλησία εἶναι τό ἴδιο, ὅμως κάθε φορά εἶναι σάν νά τό ἀκοῦμε γιά **πρώτη φορά!** Δεν κάνουμε λοιπόν τίποτε περισσότερο ἀπό μία ἐπανάληψη, μέ μοναδικό σκοπό τήν ἐπαγρύπνηση, τήν ἀναθέρμανση τῆς πίστεως καί τήν ὑπενθύμιση τοῦ καθήκοντός μας, πού δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τήν συνεχῆ μετάνοια, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ στήν σωτηρία μας.

Ἡ γλώσσα τῆς καρδιάς εἶναι κοινή σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους, καί μόνο τότε μποροῦν οἱ ἄνθρωποι νά ἐπικοινωνήσουν, ξεπερνώντας τά ὅρια τῆς λογικῆς, ἡ ὁποία πολλές φορές μπερδεύει καί ὁδηγεῖ σέ ἀδιέξοδα, καί ὅλοι μαζί, πλέον, νά βάλουμε ἀρχή μετανοίας, γιατί ὁ Δεσπότης Χριστός **περιμένει**, καί θά **περιμένει** μέ ἀνοιχτή τήν ἀγκαλιά Του ὅλους ἐμᾶς νά μᾶς κλείσει μέσα, νά ἀκούσουμε τήν γλυκειά φωνή Του: «δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι κἀγώ ἀναπαύσω ὑμᾶς» (Ματθ. ια΄ 28).

Μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ φθάσαμε πλέον στήν Ε΄ Κυριακή τῶν νηστειῶν, τήν Κυριακή κατά τήν ὁποία ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία

ὄρισε νά ἐπιτελοῦμε τήν σύναξη τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τό αἰώνιο πρότυπο μετανοίας!

Γιά νά φθάσει ὁ ἄνθρωπος στήν μετάνοια θά πρέπει νά ἔλθει στόν ἑαυτό του, νά κατανοήσῃ δηλαδή τήν ἀμαρτωλότητά του, ὥστε «ἐν μετανοία» νά βάλῃ ἀρχή σωτηρίας!

Εἶναι δύσκολο μέσα σέ λίγες γραμμές νά καταφέρει κάποιος νά ἀναλύσῃ καί νά παρουσιάσῃ ἕνα τόσο μεγάλο θέμα. Κάποιες πτυχές μπορεῖ νά πραγματευθεῖ, μάλλον νά ἀγγίξῃ, τό μεγαλεῖο, ὅμως, καί τό νόημα τῆς μετανοίας δέν ἐγκλωβίζεται μέσα σέ λίγες κόλλες χαρτί ...μόνο βιώνεται!

Ὅπως ὅταν ἀφήσουμε τόν ἴσιο δρόμο πού ἀκολουθοῦμε γιά νά φτάσουμε στόν προορισμό μας, βγαίνουμε σάν σέ παράκαμψη καί ἀπομακρυνόμαστε ἀπό τόν στόχο μας, ἔτσι καί μέ τά σφάλματα, τά ἀμαρτήματά μας, ξεφεύγουμε ἀπό τό δρόμο μας καί εἶναι ἀνάγκη νά καταλάβουμε ὅτι χαθήκαμε καί νά πάρουμε πάλι τήν πορεία μας, γιατί διαφορετικά δέν θά φθάσουμε ἐκεῖ πού πρέπει. Δηλαδή, χωρίς τήν συναίσθηση τῆς ἀμαρτωλότητός μας, τήν ἀναγνώριση ὅτι σφάλλουμε, βαδίζουμε σέ λάθος δρόμο, δέν ὑπάρχει μετάνοια, συνεπῶς δέν ὑπάρχει σωτηρία!

Ὁ καλός Θεός μάλιστα, γιά νά μᾶς βοηθήσῃ νά βρῖσκουμε τόν προσανατολισμό μας ὅταν χάνουμε τό δρόμο, κι ἔτσι νά ὀδηγούμαστε εὐκολότερα στήν μετάνοια καί τήν διόρθωση, μᾶς ἔδωσε διάφορα βοηθητικά μέσα: πρῶτα-πρῶτα, ἔβαλε μέσα μας τήν ἴδια τήν φωνή Του, τή συνείδησή μας. Ἄν τήν ἀκοῦμε κι ἐφαρμόζουμε ὅσα μᾶς λέει, προχωροῦμε. Ἀλλά ἐμεῖς πολλές φορές προτιμοῦμε νά τήν πνίγουμε γιά νά δικαιολογηθοῦμε. Ἐπειτα, ἔχουμε τόν πνευματικό, ὁ ὁποῖος, μέ τήν ἐμπιστοσύνη

πού τοῦ δείχνουμε, μᾶς βοηθάει νά καταλάβουμε τά λάθη τά ὁποία ἐπειδή μᾶς ἔχουν γίνει συνήθεια δέν τά βλέπουμε.

Ἐν ὅλῃ αὐτῇ ἡ κατάσταση τοῦ ἀγῶνα μας μέ τήν ἐλπίδα γιά τήν τελική νίκη ἀπεικονίζεται στήν Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή, ἡ ὁποία εἶναι μία μικρογραφία τῆς ζωῆς μας, ὁ ἀγῶνας μας, ὁ καθημερινός ἀγῶνας σέ μικρογραφία: «συμπυκνωμένη» ὅλη μας ἡ ζωή, ἕνα πέρασμα ἀπό τά Πάθη στήν Ἀνάσταση.

Τό στάδιο τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς εἶναι ἡ περίοδος προετοιμασίας τῶν πιστῶν γιά τήν μεγάλη ἑορτή τῆς Ἀναστάσεως, μιᾶς προετοιμασίας ἡ ὁποία περνάει ἀπό διάφορα στάδια καί φυσικά σέ ὅλη αὐτή τήν περίοδο καλούμαστε μέ ἰδιαίτερη ἔμφαση σέ ἐγρήγορηση γιά τήν ἐπισήμανση τῶν σφαλμάτων μας καί μετάνοια.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ὄρισαν κάποιους ὁδοδείκτες στό τραχύ καί δύσβατο μονοπάτι τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς γιά νά προσανατολίζονται οἱ πιστοί πρὸς τά οὐσιώδη σημεία τοῦ ἀγῶνα, νά καταρρίπτουν εὐκολότερα τά ὀχυρά τοῦ “ἐχθροῦ” πειρασμοῦ, καί ταυτόχρονα νά ἐνισχύονται, νά ἀναπαύονται ἀπό τόν κάματο τῆς νηστείας καί νά ἀντλοῦν δυνάμεις γιά τήν συνέχιση τῆς μάχης ἐναντίον τοῦ πειρασμοῦ. Ὁ πειρασμός εἶναι ὁ μόνος πού δέν ἀντέχει νά μᾶς βλέπει νά καταβάλλουμε προσπάθειες προκειμένου νά ἐπιτύχουμε τόν στόχο μας, νά ἐκπληρώσουμε τόν προορισμό μας, νά ἀναστηθοῦμε δηλαδή ἀπό τίς πτώσεις μας, νά ἀξιωθοῦμε νά προσκυνήσουμε τά ἄχραντα πόδια τοῦ Κυρίου καί νά ἐπανέλθουμε πάλι, ὁ καθένας σύμφωνα μέ τίς δυνάμεις καί τήν προθυμία του, στήν πρώτη κατάσταση, στήν κατάσταση τοῦ Παραδείσου, γιά τήν ὁποία μᾶς ἔπλασε ὁ καλός Θεός.

Τά ιερά κείμενα καί οἱ ἀκολουθίες, ἔχουν τοποθετηθῆ μέ τάξη στήν λειτουργική ζωή τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νά ἀποτελοῦν μία κλίμακα, ἡ ὁποία σταδιακά μᾶς ὀδηγεῖ στόν οὐρανό, μέ σκοπό νά διευκολυνθεῖ ἡ κοπιώδης αὐτή ἀνάβαση, διότι κάθε σκαλοπάτι γίνεται ἀφετηρία ἀνόδου στό ἐπόμενο, ὀδηγώντας μέ βεβαιότητα στήν κατάκτηση τῆς κορυφῆς!

Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ἐκτός ἀπό τό ὅτι ἀφιέρωσε στήν μετάνοια τίς παραβολές τοῦ Ἀσώτου, τοῦ ἀπολωλότος προβάτου καί τῆς ἀπωλεσθείσης δραχμῆς, μέ κάθε εὐκαιρία τόνιζε: «οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλά ἁμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν» (Ματθ. θ' 13, Μάρκ. β' 17· βλ. καί Λουκ. ε' 32).

Ἡ Μεγάλη Σαρακοστή ἀρχίζει οὐσιαστικά μέ τόν ἑσπερινό τῆς Κυριακῆς τῆς Τυροφάγου, τόν πρῶτο κατανυκτικό ἑσπερινό, κατά τόν ὁποῖο ὁ ἱερέας εἶναι ντυμένος μέ λαμπρά ἄμφια. Τά κατανυκτικά στιχηρά πού λέγονται ὕστερα ἀπό τόν ψαλμό «*Κύριε ἐκέκραξα πρὸς Σέ...*» ἀναγγέλλουν τόν ἐρχομό τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς καί, ἀτενίζοντας πέρα ἀπ' αὐτή, τόν ἐρχομό τοῦ Πάσχα! «*Τόν τῆς Νηστείας καιρόν, φαιδρῶς ἀπαρξώμεθα, πρὸς ἀγῶνας πνευματικούς ἑαυτούς ὑποβάλλοντες..., ἀξιωθείημεν πάντες, κατιδεῖν τό πάνσεπτον πάθος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καί τό ἅγιον Πάσχα, πνευματικῶς ἐναγαλλιώμενοι*».

Ἀκολουθεῖ ἡ εἴσοδος καί ὁ ἑσπερινός ὕμνος: «*Φῶς ἱλαρόν ἀγίας δόξης...*». Ὁ ἱερέας προχωρεῖ πρὸς τήν Ὁραία Πύλη γιά ν' ἀναφωνήσῃ στή συνέχεια τό ἑσπερινό προκείμενο τό ὁποῖο πάντοτε ἀναγγέλλει τό τέλος τῆς μιᾶς ἡμέρας καί τήν ἀρχή τῆς ἐπόμενης. Τό Μέγα προκείμενο αὐτῆς τῆς ἡμέρας εἰσάγει στό πένθιμο κλίμα τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς: «*Μή ἀποστρέψῃς τό πρόσωπόν σου ἀπό τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι, ταχύ ἐπάκουσόν μου· πρόσχευε τῇ ψυχῇ μου, καί λύτρωσαι αὐτήν*».

Αυτή ακριβῶς ἡ κραυγή πού ξαφνικά γεμίζει τήν ἐκκλησία, **«...ὅτι θλίβομαι»**, σηματοδοτεῖ τήν ἔναρξη τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς: τή μυστηριακή συνάντηση καί συνύπαρξη ἐλπίδος καί ἀπελπισίας, φωτός καί σκότους. Στέκομαι μπροστά στόν Θεό, μπροστά στήν δόξα καί στήν ὁμορφιά τῆς Βασιλείας Του. Συνειδητοποιῶ ὅτι ἀνήκω σ' αὐτή, ὅτι δέν ἔχω ἄλλη κατοικία, οὔτε ἄλλη χαρά, οὔτε ἄλλο σκοπό. Συναισθάνομαι ἀκόμη ὅτι ἔχω ἐξορισθῆ ἀπό αὐτή καί ὅτι ζῶ μέσα στό σκοτάδι καί τήν λύπη τῆς ἁμαρτίας καί γι' αὐτό **«θλίβομαι»!** Τελικά συνειδητοποιῶ ὅτι αὐτή μου τή θλίψη μόνον ὁ Θεός μπορεῖ νά τήν νικήσει, μόνο Ἐκεῖνος μπορεῖ νά μέ παρηγορήσει, γι' αὐτό καί ἀπευθυνόμενος σ' Ἐκεῖνον, σπεύδω νά ἀναφωνήσω: **«πρόσχεσ τῇ ψυχῇ μου καί λύτρωσαι αὐτήν»**. Μετάνοια πάνω ἀπ' ὅλα εἶναι ἡ ἀπεγνωσμένη ἐπίκληση γιά τήν Θεία βοήθεια, ἡ ὁποία τότε μόνο ἔρχεται καί γαληνεύει τήν ψυχή μας καί μᾶς δίδει θάρρος νά συνεχίσουμε τόν ἀγώνα μας.

Ἡ Μεγάλη Σαρακοστή ἀρχίζει. Τά λαμπρά χρωματιστά ἄμφια καί καλύμματα τοῦ ναοῦ ἀλλάζουν καί τά φῶτα σβήνουν. Γιά πρώτη φορά διαβάζεται ἡ προσευχή τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ « Κύριε καί Δέσποτα τῆς ζωῆς μου...» πού συνοδεύεται ἀπό μετάνοιες. Στό τέλος τῆς ἀκολουθίας ὅλοι οἱ πιστοί πλησιάζουν τόν ἱερέα καί ὁ ἕνας τόν ἄλλον, ζητώντας τήν ἀμοιβαία συγχώρηση. Κι ἐνῶ πρόκειται νά περιπλανηθοῦμε σαράντα ὀλόκληρες ἡμέρες στήν ἔρημο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ὥστόσο, ἤδη ἀπό τώρα βλέπουμε νά λάμπει στό βάθος αὐτῆς τῆς ἐρήμου τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως, τό φῶς τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Μᾶς παρηγορεῖ ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὅτι μέ λίγη προσπάθεια θά καταφέρουμε νά φθάσουμε στήν Ἀνάσταση γιατί θά εἶναι Αὐτός κοντά μας! **Ναί, ἀδελφοί μου, ἡ Ἀνάσταση εἶναι στό βάθος! Δέν ζοῦμε ἀπλῶς μέ τήν ἐλπίδα,**

ἀλλά μέ τήν βεβαιότητα καί τήν σιγουριά τοῦ ἐρχομοῦ τῆς Ἀναστάσεως!

Ἀρχίζοντας, λοιπόν, τό στάδιο τῆς νηστείας, οἱ Πατέρες ὄρισαν νά ἐορτάζεται ὁ **Θρίαμβος** τοῦ ὀρθοδόξου δόγματος τήν πρώτη Κυριακή τῶν Νηστειῶν, γιά νά δείξει στούς πιστούς πώς ὁ πνευματικός μας ἀγώνας, θά πρέπει νά συνδυάζεται μέ τήν ὀρθή πίστη γιά νά εἶναι πραγματικά ἀποτελεσματικός· “ἐν ἀρεταῖς ἐκλάμποντες καί πίστει ὀρθῇ” μᾶς προτρέπει ὁ ἱερός ὑμνωδός νά προσέλθουμε στόν νυμφῶνα τοῦ Κυρίου (πρῶτο κάθισμα τοῦ ὀρθου τῆς Μεγάλης Τρίτης). Νηστεία καί ἀσκητική ζωή ἔχουν καί ἄλλες θρησκείες ἢ αἰρέσεις, καί μάλιστα μέ πολύ αὐστηρότερους κανόνες ἀσκήσεως. Ὅμως αὐτό δέν σημαίνει ὅτι μόνο μέ αὐτά μποροῦν αὐτοί οἱ ἄνθρωποι νά ἐνωθοῦν μέ τόν Θεό καί νά σωθοῦν. **Μόνη ἡ ἀσκησις δέν σώζει.** Ἡ σωτηρία εἶναι συνώνυμη μέ τήν ἀλήθεια· ἀντίθετα, ἡ πλάνη καί τό ψεῦδος ὀδηγοῦν σέ ἀδιέξοδα.

Γιά νά μᾶς ἐνισχύσουν στήν προσπάθεια νά θέσουμε σταθερό δογματικό θεμέλιο στόν ἀγώνα μας, οἱ Ἅγιοι Πατέρες ὀρίζουν ἀκριβῶς τήν ἐπόμενη Κυριακή, τή δεύτερη Κυριακή τῶν νηστειῶν, τή σύναξη τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ἐνός κατ’ ἐξοχήν προασπιστοῦ τοῦ ὀρθοῦ δόγματος, ὁ ὁποῖος, ἂν καί ἀσθενής ἄνθρωπος σάν ἐμᾶς, ἀγωνίσθηκε γιά τό ὀρθόδοξο δόγμα μέ σθένος καί ἀπόλυτη πίστη στόν Θεό. Ἐχοντας λοιπόν αὐτόν τόν μεγάλο Ἅγιο ὡς πρότυπο, συνεχίζουμε τόν ἀγώνα μας!

Φθάνοντας στήν τρίτη Κυριακή τῶν νηστειῶν, ἡ ὁποία σηματοδοτεῖ τό **μέσον** τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡ Ἐκκλησία, προκειμένου νά ἐνισχύσει τούς πιστούς, προβάλλει τόν Τίμιο καί Ζωοποιό Σταυρό τοῦ Κυρίου. Ἐμᾶς πού ἔχουμε

ἀποκάμει ἀπό τόν ἀγώνα καί ἀρχίζουμε, λόγω τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας μας, νά λυγίζουμε, μᾶς προσκαλεῖ νά προσκυνήσουμε τόν Σταυρό τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς θυμίζει τά Ἄχραντα Πάθη τοῦ Κυρίου, ἀπ' ὅπου παίρνουμε θάρρος καί δύναμη νά συνεχίσουμε τόν ἀγώνα, ὥστε μέσα μας νά ζωντανέψει ἡ ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως. Ὅπως ὁ Κύριος, ἔτσι καί ἐμεῖς, ἀπό τόν πόνο καί τήν θλίψη τοῦ Σταυροῦ μεταβαίνουμε στή χαρά τῆς Ἀναστάσεως!

Ἡ μεγάλη παρηγορία μέσα στό πέλαγος τῆς Τεσσαρακοστῆς, ἡ μεγάλη γαλήνη, ἡ μοναδική ἀγκαλιά πού μᾶς κλείνει ὅλους μέσα της, δέν μπορεῖ νά εἶναι ἄλλη ἀπό τήν Παναγία μας! Τήν Μάνα τοῦ Χριστοῦ καί Μάνα τῶν ἀνθρώπων! Μές στήν ἀγκαλιά τῆς Παναγιᾶς ἀναπαύεσαι, ἀνασαίνεις ἐλεύθερα, νοιώθεις ἐλεύθερος καί ἀπηλλαγμένος ἀπό μέριμνες! Στό τέλος κάθε ἐβδομάδος, τήν Παρασκευή ἑσπέρας, διαβάζουμε τήν ὁμορφη καί λαοφιλή ἀκολουθία τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Παναγίας. Ἔρχεται σάν δροσερό νερό μετά τόν καύσωνα τῆς ἐβδομάδος!

Ἀνεβαίνοντας λοιπόν, τά σκαλοπάτια τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί πρὶν εἰσέλθουμε στό τελικό στάδιο, τήν Μεγάλη Ἑβδομάδα, ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, θέλοντας νά μᾶς δώσει θάρρος, σέ περίπτωση πού ἐξετάζοντας τόν ἑαυτό μας συνειδητοποιοῦμε ὅτι κατά τίς προηγούμενες ἐβδομάδες δέν καταβάλαμε τήν ἀπαιτούμενη προσπάθεια, προβάλλει ἐνώπιόν μας τό μεγαλύτερο παράδειγμα μετανοίας, τήν ὁσία Μαρία τήν Αἴγυπτία.

Ἄς δοῦμε ὅμως σέ γενικές γραμμές τόν βίο της: Ἡ ὁσία Μαρία καταγόταν ἀπό τήν Αἴγυπτο. Σέ ἡλικία μόλις δώδεκα ἐτῶν ἄφησε τούς γονεῖς της καί ἐγκαταστάθηκε στήν

Ἀλεξάνδρεια, ὅπου ἐπὶ δεκαεπτὰ χρόνια ἔζησε μέσα στήν ἁμαρτία, ἱκανοποιώντας μέ ὅποιονδήποτε τρόπο τίς ἐπιθυμίες τῆς σαρκός.

Κάποια μέρα καί ἐνῶ πλησίαζε ἡ ἑορτή τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, εἶδε πλῆθος ἀνθρώπων νά ἐπιβιβάζονται στά πλοῖα γιά νά μεταβοῦν στά Ἱεροσόλυμα καί νά προσκυνήσουν. Μή ἔχοντας χρήματα γιά τά εἰσιτήριά της, πρότεινε νά ἐξαγοράσει τό ἀντίτιμο μέ τό σῶμα της. Ἔτσι, τόσο κατά τή διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ, ὅσο καί ὅταν ἔφτασε στήν Ἁγία Πόλη, κυριευμένη ἀπό πάθος σατανικό, δέν ἔπαυε νά ἁμαρτάνει καί νά ἀσελεγεῖ.

Ἐφθασε καί ἡ ἡμέρα τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί καθώς εἰσέρχονταν τά πλήθη στόν Ναό τῆς Ἀναστάσεως γιά νά προσκυνήσουν τό Τίμιο Ξύλο, προσπάθησε κι ἐκείνη νά εἰσέλθει, ἀλλά αὐτό στάθηκε ἀδύνατο. Ἐνῶ ὅλοι προχωροῦσαν ἀνεμπόδιστα, ἐκείνην κάποια ἀόρατη δύναμη τῆς ἐμπόδιζε τήν εἴσοδο. Συνειδητοποιώντας τήν πολλή ἁμαρτωλότητά της καί θρηνώντας γι' αὐτήν, συνάντησε μέ τό βλέμμα της τήν τῆς Παναγίας, τήν Ὅποία παρεκάλεσε νά τῆς ἐπιτρέψει νά εἰσέλθει στόν Ναό, ὑποσχόμενη νά ἀπαρνηθεῖ ὅλη τήν προηγούμενη ζωή της καί νά διέλθει τό ὑπόλοιπο ἐν μετανοία καί σωφροσύνη.

Εἶναι πραγματικά συγκλονιστικό ὅτι οὔτε ἡ μεγάλη ἁμαρτωλότητά της, οὔτε καί ἡ μακροχρόνια πόρωση καί διαστροφή μπόρεσαν νά ἀναχαιτίσουν τή δύναμη τῆς ἀγαθῆς της προαιρέσεως.

Χωρίς νά ντραπεῖ, χωρίς νά διστάσει, χωρίς νά σκεφτεῖ ἄν θά γίνεи δεκτό τό αἴτημά της, μέ αὐθορμητισμό, μέ ἀπλότητα, μέ ἀκράδαντη πίστη, κατέφυγε στήν Παναγία, μέ τήν

βεβαιότητα και τή σιγουριά ότι Ἐκείνη δέ θά τήν ἀποστρεφόνταν. Εἶχε ἐμπιστοσύνη στήν ἀγάπη Της, τή χάρη Της, τή μακροθυμία Της· γι' αὐτό δέν δίστασε οὔτε λεπτό, καί ἐδικαίωσε ἀπόλυτα τό τοῦ Εὐαγγελίου: «οἱ τελῶναι καί αἱ πόρνοι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Ματθ. κα' 31), διότι τό μέν σῶμα της ἦταν ἀκάθαρο, ἡ δέ προαίρεσις σταθερή, ἀγαθή, ἰσχυρή καί ἀδαμάντινη. Ἡ μετάνοια συνεπῶς γεννᾷ καί τήν ἐμπιστοσύνη!

Ἐπικαλέστηκε τήν Παναγία ὡς ἐγγυήτρια καί ἡ Παναγία δέν διέψευσε τήν ἐλπίδα της· ἀνταποκρίθηκε στήν πίστη της καί τῆς ἐπέτρεψε νά προσκυνήσει καί αὐτή τό Τίμιο Εὐλο. Συγκλονισμένη καί γεμάτη ἀπό φόβο καί τρόμο, ζήτησε ἀπό τήν Παναγία νά ὀδηγήσει τά βήματά της κατά τό θέλημα τοῦ Υἱοῦ Της. Τότε ἄκουσε φωνή πού τῆς εἶπε: «Ἄν περάσεις τόν Ἰορδάνη, θά βρεῖς μεγάλη ἀνάπαυση». Ἔτσι καί ἔκανε. Στό δρόμο πρὸς τόν Ἰορδάνη συνάντησε ἕναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος τῆς ἔδωσε τρία νομίσματα· μέ αὐτά ἀγόρασε τρεῖς ἄρτους, μέ τούς ὁποίους, καθώς καί μέ ἄγρια χόρτα, πέρασε σαράντα ὀλόκληρα χρόνια στήν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου. Ἐκεῖ ἔζησε σκληρή ζωὴ ἀσκήσεως, προσευχῆς καί λατρείας τοῦ Θεοῦ. Ὁ σατανάς προσπαθοῦσε μέ ὅλα τά μέσα νά τήν ἐπαναφέρει στήν ἁμαρτία. Ζωγράφιζε ἐμπρὸς της τά θέλγητρα, τούς ἐραστές, τίς ἡδονές, τά συμπόσια, τίς διασκεδάσεις, τόν πλοῦτο πού ἐγκατέλειψε... Ἐκείνη ὅμως τόν πολεμοῦσε.

Κάποια μέρα ἕνας ἐνάρετος ἱερομόναχος ὀνόματι Ζωσιμᾶς, ἀπό ἕνα μοναστήρι τῆς Παλαιστίνης μετέβη στήν ἔρημο γιά νά ἀσκηθεῖ κατά τήν περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς μέ τό λογισμό μήπως συναντήσει κάποιον Γέροντα ἀσκητή γιά νά ὠφεληθεῖ. Καθώς προσευχόταν, διέκρινε κάποια σκιά

άνθρωπίνου σώματος. Στήν ἀρχή, νομίζοντας ὅτι εἶναι φάντασμα, ἔκανε τόν σταυρό του, ἀλλά στήν συνέχεια βεβαιώθηκε ὅτι ἐπρόκειτο περί ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου τό σῶμα ἦτο πολύ μαῦρο καί τά μαλλιά ἄσπρα σάν βαμβάκι. Ὁ ἀββᾶς Ζωσιμᾶς ἄρχισε νά τρέχει πίσω του, πιστεύοντας πώς ἦταν ἅγιος ἀσκητής, καί τόν παρακαλοῦσε νά σταθεῖ καί νά τοῦ πει λόγο ὠφέλιμο. Τότε ὁ ἀσκητής, πού δέν ἦταν ἄλλος ἀπό τήν Ὁσία, τοῦ ἀπεκάλυψε πώς ἦταν γυναίκα καί μάλιστα γυμνή καί τοῦ ζήτησε νά τῆς πετάξει τό ζωστικό του γιά νά τό φορέσει καί νά ἐμφανισθεῖ. Ἔτσι καί ἔγινε. Ὁ ἀββᾶς Ζωσιμᾶς τῆς ζήτησε νά προσευχηθεῖ γιά τόν ἴδιο καί γιά τόν κόσμο καί τήν εἶδε νά προσεύχεται χωρίς νά πατᾶ στό ἔδαφος. Ἡ Ὁσία τοῦ ἀποκάλυψε τό λογισμό του καί στή συνέχεια ἐξομολογήθηκε ὅλη της τήν ζωή, καθώς καί τούς φρικτούς πειρασμούς πού δοκίμασε σαράντα χρόνους στήν ἔρημο, παρακαλώντας τόν Ὁσιο νά μεταβεῖ ἐκεῖ τόν ἐπόμενο χρόνο καί νά τῆς μεταδώσει τά Ἄχραντα Μυστήρια. Ὄντως, τόν ἐπόμενο χρόνο, τήν Μεγάλη Πέμπτη, μετέβη ὁ ἀββᾶς Ζωσιμᾶς στήν ἔρημο καί κοινώνησε τήν Ἁγία, ἡ ὁποία τόν παρακάλεσε καί κατά τό ἐπόμενο ἔτος νά ἔλθει πρὸς συνάντησίν της.

Ὁ Ἅγιος Ζωσιμᾶς μετὰ ἀπό ἕνα χρόνο ἔφθασε στήν ἔρημο, ἔψαξε, ἀλλά δέν ἔβρισκε τήν Ὁσία. Παρακάλεσε τόν Θεό μέ δάκρυα καί τότε τήν εἶδε νεκρή, μέ σταυρωμένα τά χέρια καί τήν κεφαλή της στραμμένη πρὸς τή δύση. Κι ἀφοῦ ἔκλαψε πικρά γιά τήν στέρηση τῆς Ἁγίας, βρισκόταν σέ ἀπορία τί νά κάνει. Τότε διέκρινε πάνω ἀπό τήν κεφαλή της γράμματα χαραγμένα στή γῆ, τά ὁποῖα ἔλεγαν ὅτι ἡ Ἁγία εἶχε κοιμηθεῖ τόν μῆνα Ἀπρίλιο, τή νύχτα ἐκείνη κατά τήν ὁποία μετέλαβε, καί τοῦ ζητοῦσε νά τήν θάψει.

Καί ἐνῶ ὁ ἀββᾶς Ζωσιμᾶς ἀποροῦσε πῶς θά μποροῦσε νά σκάψει τάφο, βλέπει ἕνα μεγάλο λεοντάρι νά πλησιάζει καί νά γλείφει τά πόδια τῆς Ἀγίας. Ἀρχικά φοβήθηκε, ἐνθουμούμενος ὅμως τούς λόγους τῆς Ἀγίας **ὅτι κατά τά σαράντα χρόνια πού ἔζησε στήν ἔρημο δέν εἶχε δεῖ ποτέ θηρίο**, συνειδητοποίησε ὅτι ἦταν σταλμένο ἀπό τό Θεό γιά νά σκάψει τόν τάφο της. Ὁ Ὅσιος Ζωσιμᾶς τό πρόσταξε νά σκάψει τάφο καί αὐτό ὑπάκουσε ἀμέσως. Ἐπειτα ἔβαλε μετάνοια στόν ἀββᾶ καί ἔφυγε γιά τήν ἔρημο, ἐνῶ ἐκεῖνος ἔθαψε τό λείψανο τῆς Ἀγίας κι ἐπέστρεψε στό μοναστήρι του, δοξάζοντας τόν Θεό γιά τήν ὠφέλεια πού ἀποκόμισε ἀπό τήν γνωριμία του μέ τήν Ὅσια.

Κάποιοι πατέρες τήν εἶδαν στήν χορεία τῶν παρθένων, **στήν συνοδεία τῆς Παναγίας!** Αὐτή ἦταν ἡ ἀνταμοιβή της γιά τήν μετάνοια πού ἔδειξε, ἀνταμοιβή τήν ὁποία θά ζήλευαν καί οἱ μεγαλύτεροι ἀσκητές καί Ἅγιοι!

Ἡ μεγαλύτερη πόρνη τῆς ἱστορίας, ἔγινε γιά μᾶς ὁδηγός πρός τή σωτηρία! Ὁ Θεός τῆς ἔδωσε τήν εὐκαιρία γιά μετάνοια, κι ἐκείνη τήν ἄρπαξε μέ ὅλη της τήν δύναμη. Ἀπό τόν βόθρο τῆς ἁμαρτίας, μεταπήδησε στήν ἔρημο τῆς μετανοίας, τῆς ἀγνείας καί τῆς σωτηρίας.

Βλέπετε, ἀδελφοί μου, χωρίς τήν μετάνοια μόνες οἱ ἀρετές δέν σώζουν! Ἡ μία συμπληρώνει τήν ἄλλη.

Ποῖός ἀπό ὄλους μας βάζοντας τόν ἑαυτό του στήν θέση τῆς Ὅσιας, πέραν τοῦ εἶδους τῆς ἁμαρτίας πού διέπραττε ἐκείνη, μπορεῖ νά πεῖ ὅτι ἔχει ἁμαρτήσει λιγότερο;

Ποιά ἡ διαφορά τῆς πορνείας τοῦ σώματος μέ ἕναν ὑπερφίαλο ἐγωιστή; Εἶναι λιγότερη ἁμαρτία στά μάτια τοῦ Θεοῦ;

Ἡ παρθενία πού δέν κράτησε ἡ Ὁσία, δέν στάθηκε ἐμπόδιο στό νά καταταγεῖ στήν χορεία τῶν παρθένων, στήν συνοδεία τῆς Παναγίας. Ὁ Ἰδιος ὁ Χριστός ἀναφέρει στήν παραβολή τῶν Δέκα Παρθένων ὅτι οἱ πέντε ἦταν φρόνιμες καί οἱ πέντε μωρές. Οἱ μωρές ὅμως ἔχασαν τόν Παράδεισο, ἄν καί ἦταν παρθένες.

Ἄρα, ἡ παρθενία μόνη σάν ἀρετή δέν σώζει χωρίς μετάνοια, ἀγάπη καί σωφροσύνη!

Ὁ Θεός δίνει πάντοτε σέ ὅλους εὐκαιρίες γιά τή σωτηρία μας. Σέ μᾶς ἐναπόκειται νά τίς ἀξιοποιήσουμε· στή δική μας διάθεση ἐπαφίεται τό ἄν θά ἀνταποκριθοῦμε στό κάλεσμα τοῦ Θεοῦ, **ἀμέσως, μέ ἀποφασιστικότητα**, ὅπως ἡ Ὁσία τῆς ὁποίας τήν μνήμη ἐπιτελοῦμε σήμερα, καί ὅπως οἱ Ἀπόστολοι, οἱ ὁποῖοι, μόλις τούς κάλεσε ὁ Χριστός, «**εὐθέως ἀφέντες τά δίκτυα**» ἢ «**τό πλοῖον καί τόν πατέρα αὐτῶν**» (Ματθ. δ' 20, 22), ἢ «**τό τελώνιον**» (Ματθ. θ' 9), **Τόν ἀκολούθησαν**. Καί μάλιστα, ἡ κίνηση αὐτή δέν ὑπῆρξε ἕνας παροδικός ἐνθουσιασμός, ἀλλά στήν ἀποφασιστική ἀρχή πρόσθεσαν καί οἱ Ἀπόστολοι, ὅπως καί ἡ Ὁσία Μαρία ἀργότερα, ἀλλά καί ὅλοι οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, τήν σταθερότητα καί τήν ὑπομονή κατά τόν πεισματικό ἀγώνα πού ἀκολούθησε ἐναντίον τοῦ μισανθρώπου καί τῶν ἐμποδίων πού αὐτός τούς παρουσίαζε, κι ἔτσι ἔφθασαν νικητές στούς κόλπους τοῦ Οὐράνιου Πατέρα.

Σκεφτεῖτε, ἀδελφοί μου, ἐάν οἱ Ἀπόστολοι ἔκαναν δεύτερη σκέψη, ἴσως σήμερα νά μὴν εἶχαμε Ἀποστόλους. Αὐτοί ὅμως στό κάλεσμα τοῦ Κυρίου "εὐθέως", δηλαδή χωρίς δεύτερη σκέψη, Τόν ἀκολούθησαν. Ἀκολούθησαν ποιόν ὅμως; Ἐναν ἄγνωστο- δέν τούς εἶχε ἀποκαλυφθεῖ ἀκόμη. Αὐτό πού τούς ἔκανε αὐθόρμητα νά Τόν ἀκολουθήσουν ἦταν τό θεϊκό Του βλέμμα, ἡ θεϊκή Του μορφή, ἡ θεϊκή Του φωνή! Ὅταν τούς εἶπε "Ἀκολούθει μοι", ἡ καρδιά τους κατάλαβε ὅτι ἦταν «γνώριμη» αὐτή ἡ φωνή, ἦταν ἡ

φωνή τοῦ Δημιουργοῦ πού μόνο ἡ καρδιά μας μπορεῖ νά τήν ἀναγνωρίσει, γιατί αὐτή ἡ φωνή ἀκούσθηκε τήν στιγμή τῆς Δημιουργίας, "ποιήσωμεν ἄνθρωπον", καί αὐτή ἡ φωνή εἶναι χαραγμένη στήν καρδιά τῶν ἀνθρώπων, αὐτή ἡ φωνή μᾶς συνοδεύει στήν ζωή μας δίνοντας θάρρος καί παρηγοριά!

Αὐτή τήν φωνή ἀκουσε καί ἡ Ὁσία Μαρία, σβήνοντας μέ μιᾶς τό ρυπαρό παρελθόν της καί ἀνοίγοντας τό φωτεινό δρόμο πού τήν ὀδήγησε μέσω τῆς μετανοίας καί τῆς ἀσκήσεως στόν Παράδεισο!

Αὐτή τήν φωνή δέν θέλει νά ἀκοῦμε ὁ διάβολος καί μᾶς δημιουργεῖ πανικό, ταραχή, ἀδιέξοδα στήν σκέψη καί τό μυαλό μας!

Ἄς ἐμπιστευθοῦμε αὐτήν τήν γλυκιά φωνή, τήν "γνώριμη" στήν καρδιά μας, καί "εὐθέως", χωρίς δεύτερη σκέψη, ἄς ἀκολουθήσωμε τά βήματά της, πού ὀδηγοῦν ἀπό τόν Σταυρό στήν Ἀνάσταση!

Τό μήνυμα πού μᾶς δίνει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία σήμερα μέσω τῆς ἑορτῆς τῆς Ὁσίας εἶναι ὄχι μόνο διαχρονικό, ἀλλά καί πολύ ἐπίκαιρο. Ὅπως ἡ Ὁσία εἶχε ἀναγάγει σέ σκοπό τῆς ζωῆς της τήν ἱκανοποίηση τῶν κατωτέρων ἐνστίκτων, εἶχε προσανατολιστεῖ στήν ἀπόλαυση τῆς στιγμῆς, ἔτσι καί ἡ ἐποχή μας συχνά δίνει τήν ἐντύπωση πώς ἐνδιαφέρεται γιά τήν πρόσκαιρη μόνο ἀπόλαυση, γιά τό εὐκολο κέρδος, τόν ἀτομικό πλουτισμό καί τήν προβολή, **ὅ,τι** δηλαδή οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἀποκαλοῦν σαρκικό φρόνημα. Ἀλλά «πᾶν τό ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκός καί ἡ ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν καί ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου...καί ὁ κόσμος παράγεται καί ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ· ὁ δέ ποιῶν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ μένει εἰς τόν αἰῶνα» (Α΄ Ἰωάν. β΄ 16-17). **Μέ ἀπλά λόγια**, ὅλες οἱ κοσμικές

ἀπολαύσεις εἶναι πρόσκαιρες, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος πού ἀγωνίζεται νά εὐαρεστήσει στό Θεό, θά ἀπολαύσει τήν αἰώνια ζωή καί μακαριότητα. **Γιά ἓνα τόσο μεγάλο ἔπαθλο ἀξίζει κανείς νά κοπιᾶσει καί νά ἀγωνιστεῖ μέ ὑπομονή καί ἐπιμονή, ἀπό τώρα, ἀπό αὐτή τήν στιγμή, χωρίς ἀναβολή, ὅπως ἔκανε καί ἡ Ὁσία πού μέ τό παράδειγμά της μάς θυμίζει ὅτι ποτέ δέν εἶναι ἀργά νά ἀρχίσουμε τήν προσπάθεια. Ἄς ἐπικαλεστοῦμε τή μεσιτεία τῆς Παναγίας καί τή βοήθεια τοῦ Χριστοῦ μας κι ἄς ξεκινήσουμε τήν ὁδύσεια πού θά μάς φέρει τελικά στήν οὐράνια πατρίδα μας.**

Εἰδικά ἡ Παναγία, ὡς Μάνα τοῦ Θεοῦ καί Μάνα τῶν ἀνθρώπων, ἔχει μεγάλη δύναμη νά μεσιτεύει στόν Υἱό Της γιά τήν σωτηρία μας καί νά μάς ὀδηγεῖ στήν μετάνοια, ὅπως τό εἶδαμε καί στήν περίπτωση τῆς Ὁσίας Μαρίας. Λένε οἱ Πατέρες ὅτι ἡ χαρά τῆς Παναγίας, εἶναι νά Της δώσουμε τήν καρδιά μας γιά νά τήν πάει στόν Υἱό Της.

Βλέπουμε σήμερα ποῦ μάς ἔχει ὀδηγήσει ὁ ἐγωισμός, σέ ἀδιέξοδα, στενοχώρια, θλίψη καί ἀπελπισία. Ὁ πειρασμός ἔχει κυριαρχήσει ἐπάνω μας, ἔχουμε παραδοθεῖ στήν ἀγκαλιά του καί δέν μάς ἀφήνει νά δοῦμε τό συμφέρον μας. Ὅλα αὐτά γιατί ἔχουμε βγάλει ἀπό τήν ζωή μας τόν Χριστό, ἐμπιστευτήκαμε τόν ἑαυτό μας καί ἰδού τό ἀποτέλεσμα! Ζωή χωρίς Χριστό, σημαίνει ζωή χωρίς φῶς, χωρίς χαρά, χωρίς εἰρήνη, χωρίς ἀγάπη!

Ἄς μὴν ἀφήνουμε, ἀδελφοί μου, τόν πειρασμό νά κυριαρχεῖ στήν ζωή μας!

Δέν ἔχει τήν δύναμη!

Δυναμώνει μέ τήν ὀλιγοπιστία μας!

Δέν μπορεῖ ἡ λύπη νά κυριαρχεῖ τῆς χαρᾶς!

Δέν μπορεί τό μίσος νά κυριαρχεῖ τῆς ἀγάπης!

Δέν μπορεί τό σκοτάδι νά κυριαρχεῖ τοῦ φωτός!

Δέν μπορεί ἡ κατάθλιψη νά κυριαρχεῖ τῆς αἰσιοδοξίας!

Δέν μπορεί ὁ Διάβολος νά κυριαρχεῖ τοῦ Χριστοῦ!

Ἡ δική μας ὀλιγωρία καί ὀπισθοχώρηση τοῦ δίνει δύναμη καί ὑπόσταση!

Ἄς τόν ἀγνοήσουμε γιά νά μπορούμε νά χαιρόμαστε, νά ἀγαπᾶμε, νά ζοῦμε στό φῶς, νά εἴμαστε αἰσιόδοξοι, νά ζεῖ μέσα μας πραγματικά ὁ Χριστός!

Ἡ ἀληθινή καί ἔμπρακτη μετάνοια, ἀδελφοί μου, ὀδηγεῖ στήν σωτηρία μέ ἀσφάλεια. Μετανοεῖς, συναισθάνεσαι τόν ἑαυτό σου, ἀσχολεῖσαι μόνο μέ αὐτόν, βλέπεις πόσο βαθιὰ εἶσαι βυθισμένος στήν ἀμαρτία, δέν ἔχεις πλέον χρόνο νά ἀσχοληθεῖς μέ τά ἐλαττώματα τοῦ ἄλλου καί ἡ μόνη βοήθεια εἶναι ὁ Χριστός καί ἡ Παναγία. Ὅταν τούς καλοῦμε, τότε τό ἀποτέλεσμα εἶναι σίγουρο καί βέβαιο!

Μόνο μέ τήν μετάνοια μπορούμε νά συνέλθουμε καί νά ἐπανέλθουμε στήν πρώτη μας, τήν παραδείσια, κατάσταση. Ἀφοῦ μετανοήσουμε, ἔλθουμε στόν ἑαυτόν μας, πρίν κᾶν φωνάξουμε τόν Χριστό νά ἔλθει, Αὐτός ἤδη ἔχει τρέξει, γιατί μᾶς περιμένει ὅπως ὁ Πατέρας στήν Παραβολή τοῦ Ἀσώτου, καί τότε θά γεμίσει ἡ ζωή μας Φῶς, Χαρά, Εἰρήνη, Ἀγάπη, θά γεμίσει Χριστό! Αὐτός εἶναι λοιπόν ὁ καρπός τῆς μετανοίας!

Ἄς θεωρήσουμε ὅλη μας τήν ζωή, μέ τίς δυσκολίες καί τά προβλήματα, σάν μία Μεγάλη Τεσσαρακοστή, στό βάθος τῆς ὁποίας προβάλλει μέσα σέ δόξα ἡ Ἀνάσταση. Διακηρῦσσουμε μέ ἔμφαση ὄχι μόνο τήν ἐλπίδα, ἀλλά τήν σιγουριά καί τήν βεβαιότητα ὅτι ἔρχεται ἡ Ἀνάσταση καί θά λυτρωθοῦμε ἀπό κάθε πειρασμό. Μέσα σ' αὐτό τό φῶς καί τήν

χαρά τῆς Ἀναστάσεως, θά ξεχαστοῦν ὅλες οἱ προηγούμενες ἡμέρες, θά σβήσουν σάν νά μὴν ὑπῆρξαν ποτέ! Μᾶς τό ὑπόσχεται ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὅπως κάποτε στούς Μαθητές Του: «καί ὑμεῖς λύπην μέν νῦν ἔχετε· πάλιν δέ ὄψομαι ὑμᾶς καί χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδία καί τήν χαράν ὑμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν» (Ἰωάν. ις' 22).

Τά ἐμπόδια στή ζωή μας ὑπάρχουν ὄχι γιά νά μᾶς ἀπελπίζουν καί νά μᾶς καθηλώνουν, ἀλλά γιά νά τά προσπερνοῦμε· θά σηκωνόμαστε ἀπό κάθε μας πτώση καί μέ τήν ἴδια βεβαιότητα καί σιγουριά θά συνεχίζουμε τόν ἀγώνα μας. **Μικρή προσπάθεια** θέλει ἀπό ἐμᾶς ὁ Θεός, τήν ὁποία μόλις δεῖ, θά μᾶς χτυπήσει παρηγορητικά στήν πλάτη, δίνοντάς μας θάρρος καί κουράγιο.

Τό νά πέσει κανεὶς εἶναι ἀνθρώπινο, τό νά ἐμμένει ὅμως στήν πτώση εἶναι δαιμονικό, ὅπως ὑπογραμμίζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Ἄς εὐδοκήσει ὁ καλός Θεός ἡ τελευταία πτώση νά εἶναι **στά πόδια Του!**

Καλή Ἀνάσταση!